

Miner's and
Tahita!

Nuorisom Tahtia!

Tamitus.

Sulha Rautala.
Armas Ollengristi.
Matti Jöbblän
Martha Kuri.

Isäntä!

Asustariisunis ilveily ja maastaman sadan
maastu

Oma koti. kirj. sulki.

Juoppauksen pahe.

Surullinen kertaus. kirj. sulki.

Vitsejä.

Aseistariisumisilveily ja maailmansodan kauhut.

Viimeisen verisen maailmansodan raivotessa ja tyytymättömyyden levi-
tessä yhä laajempiin kansankerroksiin imperialistit koittivat uskotella
työläis- ja talonpoikaisjoukoille, että käynnissä oleva sota oli "viimeinen
sota" ja että sen jälkeen piti tuleman yleisen aseistariisuuntumisen ja
ikuisen rauhan ajan.

Kun sitten sota päättyi, niin alkoi tuon "ikuisen rauhan" valmistelun
ilveily. Näyttämölle ilmestyi tavallaan kuuluisaksi tullut Kansainliitto,
jonka piti tulla kansainvälisten riitekysymysten rauhalliseksi ratkaisi-
jaksi.

Alettiin leputon lörpöttely aseistariisuuntumisen välttämättömyydestä.
Mutta kun imperialistisen "asiantuntijat", sotahullut sapelinkalistajat,
kohtasivat toisensa konferensseissa, ei siellä enää puhuttukaan aseistarii-
suutumisesta, vaan vain "varustelujen supistamisesta". Ja vuonna 1921 Was-
hingtonissa pidetyssä konferenssissa jätettiin ohjelmasta kokonaan pois
maa- ja ilmavarustuksia koskevat kysymykset - niillä aloilla sai kukin jul-
kisesti kiintyä edelleen millaisiin varusteluihin tahansa. Tällaisilla konfe-
rensseilla ei tietysti ole mitään yhteyttä aseistariisuutumiskysymyksen
kanssa, vaan ovat ne pelkkiä "yhteiskunnallisen mielipiteen" huumaus- ja
harhaanjohtotoimenpiteitä.

Mainitussa Washingtonin konferenssissa tosin määrättiin Yhdysvaltain,
Englannin, Japanin, Ranskan ja Italian laivastojen suhteeksi 5-5-2-2-2, mut-
ta kuten myöhemmin tulemme näkemään, koettaa jokainen suurentaa suhdelukiaan.

Tässä suhteessa on mielenkiintoista panna merkille, miten Englannin
ja Amerikan meriministeriöt antoivat tässä joku aika takaperin painua poh-
jaan muutaman ristelijänsä, jotka olivat jo liian vanhankaisiä ja joiden
tilalle "uponneina" oli täysi syy ja oikeus ryhtyä rakentamaan uusimpien
keskintöjen mukaisia merihirviöitä.

Mutta muutenkin juuri Washingtonin "sopimuksen" tehneet imperialisti-
vallat varustautuivat kilvan. Ja kullakin on oma erikoisalansa, jolla se
koittaa saada maailman ylinmähdin. Amerika koettaa erikoisesti varustaa
vedenalaisista laivastoaan, kun sensijaan Englanti pyrkii luomaan itselleen
maailman kausaskantoisimman raskaan tykistön. Ranska taas pyrkii maailman
mahtavimman ilmalaivaston omistajaksi. Samalla tietenkin kukin valta koettaa
"kohottaa" sitä aselajiaan, missä se on jäänyt toisista jälkeen.

Tarkastamme muutamien imperialistimaiden varusteluja erikseen. Eng-
lanniissa tällä hetkellä pyritään ottamaan toiset varustelulajit kiinni il-
ma- ja vedenalaisten voimien varustelussa, missä on jääty vähän jällelle.

Singaporeen aiotaan rinnan suuren merisotaman rakentaa myös ilmavoimien
tukilohta, josta voidaan lähettää Tyynen meren eri osiin 150 tonnin ilmalaivo-
ja, jotka voivat ottaa mukansa satoja sotilaita varustuksineen ja ammusva-
restoineen. Tällaisten ilmahirviöiden kulkunopeus tunnissa tekee 130 kilo-
metriä.

Englannissa on jo 200 lentokonetta käsittäviä ilmalaivueita, jotka
voivat kerralla heittää hyökkäyksensä olaiseen apriikkaan 300 tonnia räjä-
hdyksineen, minkä määrän sakalaiset ilmalaivat voivat Englantiin heittää kol-
mena maailmansodan vuotena.

Erikoista huomiota on myös kiinnitetty jättiläisuuriiin vedenalaisiin,
jotka voivat purjehtia sangen pitkiä matkoja tukipaikoistaan riippumatta.
Tällaisia laivoja on Englannissa laskettu vesille kaksi. Niiden vedenalai-
nen kantavuus on 3,6000 tonnia, vedenalainen nopeus 32 solmuväliä ja on
niissä aseistuksena 30,5 senttimetrin tykkejä, jotka sijoitsevat lujissa
panssaritorneissa. Tällaisen "vanheen" miehistöön kuuluu 100 miestä.

Paitsi vedenalaisia, kiiruhdetaan Englannissa myöskin ilmalaivaston rakennusta. Sillä siitä puhutaan lakkaamatta sotakiikhoilijain piirissä ja maan valtalehdistössä.

Sotavarustelut eivät rajoitu vain suurvaltoihin. Suomessakin esim. on äskettäin myönnetty 375 milj. "rannikkopuolustukseen", sotalentokoneita hankitaan tulisella kiireellä ja kivääri- sekä kivääripanosteita (Lapualla) sosialidemokraattisten eduskuntamiesten kannatuksella pystytetään par'aikaa. Porvairiston puheet rauhasta ja kaikki suunnitelmat aseistariisumisesta ovat pelkkää ilveilyä, joilla tahdotaan heittää tuhkaa työtätekevien silmille.

On sanottu, että "jos Europa tämän miespolven aikana vielä saisi kärisä samanlaisen suoneniskun, olisi se näytellyt osansa loppuun", ja näinhän käy, ellei maailman proletariaatti vapauta itseään kapitalismin kähleista ja kaada imperialistien valtaistuimia ja saata voimaan proletariaatin diktatuuria. Mutta proletariaatti onkin valveilla. Se liikehtii kaikkialla ja varustautuu antamaan ratkaisevan iskun kapitalismille.

^ ^ ^ ^
^ ^ ^ ^
:

Oma koti.

Kiz. Luthi.

Elää, Taistella ja rakastaa! Se oli ystäväni
Tunmuslaure. Tätä on nyt muutamia vuo-
sia kun hän tuon lauren ensikerran kaja-
utti kuuluville. Hän oli rakastunut, kerran
kin toisissaan. Muistan vielä hyvin kun
hän kertoi suunnitelmansa minulle. Hänen
suunnitelmansa, se sisälsi pääasiallisesti
hänen Tunmuslaureensa, elää, Taistella ja
rakastaa. Mutta siihen sisältyi niin paljon
yksityiskohtia, ja hän kertoi niistä niin innos-
tuneesti, että minäkin innostuin. Oma koti,
herttainen vaimo, pikku palleraiset, mitäs
sen kivampaa on, ja sitte kodittaisen kypä-
palkkainen Taimi, kiinäpä se miksi onkin.
Asian aineellinen puoli rikkoi heti innostuk-
seni kuin utukuvan. Luulteko vaimosi
toivuttaa haaveesi, sanoin kapitalistinen
yhteiskunta, Tieclän kyllä mitä aijat sanoo,
kerkeytti hän minut. Olin Taistella perheine-
ni läpi elämän, jatkoi hän, katso Taimi. Hän
käänsi käsivartensa kaukkaan, näin takin
alla pullistuvat vaimatihakset. Thailin häne-
fyysillistä vaimaansa. Ihmistämän normaali-
muoto selitti hän, on yhdyselämä Toisen sukan
puolen kanssa, eikä me nuerisotittalaiset
sainkaan olla mitään epänormaalisesti
eläviä ihmisiä, ja sitte luokkataisteluun kann-
atta katsoen on tietysti parempi, että
työnään luokka lisääntyy ja voimistuu.
Uusia vuosia edelläkerrasta on kulunut
tapasin jälleen ystäväni. Innostuksen tuli
joka ennen paloi hänen katseensa

oli kadonnut, sijaan oli tullut vakava päättä-
vä ilme. Mikä menee stämäsi? Kuitka-
vai perheesi kysyin. Minä olen oppinut
paljon, sanoi hän vastaamatta muoran kysy-
nykseni. Sillain luotin liiaksi itseeni,
kuulin jaksavani voittaa taloudelliset vaike-
udet jotka yksin ovat onneanne häirineet.
Ei meidänkään huomasi kuitenki vaikeudet
liian suuriksi. Kapitalistinen järjestelmä oli
onneni tiellä, taistelin sitä vastaan kuin
kääpiä jättiläistä vastaan. Sillain huomasi
jätin, huomasi taistelevani yksin.
Hiintyessäni perheestäni olin erkaantu-
nut joukosta, taistellessani stämäni, onneni
puolesta olin kääpiä, vastustajani verraten
mutta yhdessä Toverini, vallankumouksel-
lisen Työväen kanssa olennne me jättiläi-
nen joukko tielle kapitalistinen järjestelmä
on varattuun poikkitehtäviin. Kapitalistinen
järjestelmä on jatkaisen onnen tiellä.
Kapitalistinen järjestelmä on koka Työväen
luokan tiellä, siksi on se hävitettävä.

JUOPPOUDEN PAHE.

Juoppous on työläisten keskuudessa levinnyt nykyään tavattoman suuressa määrin. Ei ole enään montakaan sellaista työpaikkaa, missä ei työaikana juopoteltaisi. Siihen ottaa osaa niin työntekijät, kuin työnjohtajatkin. Vieläpä järjestyneetkin työläiset suuressa määrin ovat saattaneet itsensä yöpöydiksi tähän huonoon tekoon. Pirtupullon vaikutuksesta veljeillään kaikessa sovussa kaikenlaisten työväenliikkeen vastustajainkin kanssa ja unohdetaan luokkarajat. Unohdetaan kaikki ne suuret vainot ja uhraukset, joita työväestö on saanut antaa taistelussa elämisen ehtojensa puolesta.

Mihinkä tällainen elämä lopulta johtaa? Se johtaa työväenluokan ja ennekaikkea työväestön järjestyksellisen rappeutumiseen. Kun tarkastelee vallassa olevain suhdetta kielto lakiin, niin huomamme selvästi sen leväperäisyyden, millä se siihen suhtautuu. Kielto lain valvomisesta ei välitetä juuri mitään. Leväperäisyyden välistä pilkistaa myös esiin tarkoituksenmuutaus. Porvariston päämäärähän on saada työväestön järjestötoiminta heikoksi ja jos suinkin mahdollista, saada se kokonaan tukahutettua. Tämän tarkoituksensa toteuttaakseen käyttää se myös yhtenä välillisenä keinona väkijuomatuhoa. Porvariston kannalta katsottuna ei väkijuomatulva loukkaa heidän etujaan, ei taloudellisesti, eikä moraalistakaan, mutta se hyödyttää vain heitä.

Miten on väkijuomien käyttöön työläisten suhtauduttava? Väkijuomien käytöstä on työväestölle niin aineellisesti kuin moraalistakin vahinkoa. Aineellisessa suhteessa kulutetaan hukkaan suurella työllä ja vaivalla ansaittua palkkarahaa ja sitten kärsitään puutetta, eikä ainoastaan itse, vaan vaimo ja lapset. Moraalisessa suhteessa väkijuomat tylsistyttävät käyttäjänsä kaiken henkisen toimintatarmon. Kaikenlainen järjestöllinen ja sivistyksellinen työ herpautuu ja veltostuu. Siihen olo tilaan kun työväestö on väkijuomien vaikutuksesta joutunut, niin silloin on porvaristo saavuttanut tarkoituksensa. Ja siihen ollaan luisumassa, ellei asiaan parannusta tule.

Onko työväestöllä varaa menettää näin paljon? henkisestä elinvoimastaan? Siihen täytyy vastata kieltävästi. Työväestön järjestöllinen toiminta ei ole vielä läheskään niin voimaperäistä kuin sen tulisi olla saavuttaakseen itselleen taloudellista ja yhteiskunnallista valtaa. Tässä suhteessa ei työväestöllä ole mitään menettämisen varaa vaan sen tulisi entistä enemmän järjestöllisesti tiivistää rivenjäänsä ja siten koota luokkansa voimaa.

Mitä olisi järjestyneen työläisnuorison tehtävä väkijuomatulvan ehkäisemiseksi. Ulkonaaisesti ei nuorisolle paljoakaan voi. Mutta sisäisesti, omien joukkojen keskuudessa se voi saada paljon aikaan jos se tarmollasitaa yrittää. Nuorison on omien joukkojen sisällä tarkasti ja voimakkaasti valvottava raittiutta ja samalla tehtävä tarmokasta raittiutus- ja valistustyötä siten muodostakseen järjestyneen työläisnuorison keskuuteen asemastaan tietoisena ja moraalisesti voimakkaan työväenluokan ydinjoukon, joka kykenee vastaavina aikoina johtamaan työväestön järjestöllistä ja henkistä toimintaa tervettä proletariaatin luokkataisteluperiaattetta noudattaen.

Senpä tähden on raittiuskysymys otettava järjestöissä keskustelun alaiseksi ja keinolla millä hyvänsä toteutettava se periaate käytännössä, jonka tiedämme kohottavan koko työväestön henkistä ja aineellista voimaa.

Surullinen kertamus.

Kirj. Putki.

Pilloin ennen, useita vuosia sitten jolloin olin vielä aivan „uusi,” jouduin kerran hyvin turhanpäiväiseen seikkailuun. Ellei sillä olisi ollut niin surulliset seuraukset en sitä kertoisikaan.

Tapahtuman kulku oli seuraavanlainen:

Minä ja parhain sen aikuisista tovereistani, sanokaamme häntä vaikka Kalleksi, olimme pihkaantuneet samaan tyttöön. Mutta vaikka asiat olivatkin niin surullisesti, emme sentään riidelleet, kumpi hänet saisi, vaan päätimme ratkaista sen sen sovelloittaisin keinoin. Ehdotin, että pelataan likka „kolmesta pötkki,” mutta Kalle ei suostunut. Sillä hänen mielestään oli mukavempaa ratkaista arvalla. Sovimme, että jos tulee kruunaa, voitan minä jos taas tulee klaavaa voittaa hän.

Minä heitin. Raha jäi syrjällensä. Emme heittäneet toista kertaa sillä päähämme prötkähti, että voihan tyttökin sen ratkaista.

Oli pimeä ja sumuinen syys-ilta, kun toverini ja minä suuntasimme kulkumme hänen asuntoonsa. Hän asui erään korkean talon ylemmässä kerroksessa. Emme voineet mennä ylös paraatirappuja, sillä hänen luokseen mentiin aina kyökin rappuja myöten. Hän oli näkkäas palvelijatar, eli piika niinkuin sanotaan.

Olimme kulkeneet sitä tietä ennenkin ja kuulimme osavamme, mutta ikävä kyllä, eksyimme tällä kertaa, päästyämme noin kolmannen kerroksen paikkeille.

Rappukäytävässä oli pimeä kuin säkissä eikä meillä ollut tulitikkuja eikä mitäkään

valorehkeitä Äkkiä huomasimme olevamme eksyk-
sissä, emme löytäneet rappuja ylös eikä alas päin
Huomasimme olevamme jonkinlaisessa huoneessa,
jonne oli lattialle asetettu maitotonkkia, ynnä
muuta kyökkitarpeisiin kuuluvaa rikkamaa

Tilanne oli kriittinen, mutta
ratkaisu läheni nopeasti

Kuulin jossain avattavan oven, sitten
kuulin nopeita siirsuttavia askeleita ja sitte tunsin
teräviä hampaita vasemman sääreni ympärillä

Silmän räpäyksessä jännitin oikean jalkani
hirsseään potkuun. Ja seuraavassa silmän-räpäyksessä
olin pathassut ohi koiran tyhjiään maito-tonk-
kaan joka lensi suoraa päätä ikkunasta ulos,
vieden ruudut ja pookat mennessään

Meidän ei enää kauan tarvinnut olla pimeäs-
sä, sillä pian oli ympärillämme valoa ja ihmisiä
liikaakin

En tiedä kuinka suoriuduin sieltä kadul-
le, mutta äkkiä se kävi. Pelastiin pälkästä,
pelkällä säikähdyksellä ja ehein nahoin jos ei
oteta lukuun koiran-hampraan jalkia vasemmas-
sa sääressäni

Kallen kävi vähän huonommin, hän
hätäantyi juoksemaan ylöspäin seuraavaan kerrok-
seen jossa yhteinen ikanteemme petasti hänet vainoo-
naisen jainsa käsistä kamariinsa

Ennen aamua ei hän uskaltanut turva-
paikastaan poistua. Ja sitten asian surullisin
puoli. Minä ja ystäväni Kalle suremme ja kadumme
tuota retkeä hartaasti ja varmasti. Mutta Kalle suree
ja katuu tuhat kertaa enemmän kuin minä, sillä
hän on nyt naimisissa sen tytön kanssa.

Vitsejä!

Hän oli niin kaunis ja punapastik-
nen, ratsastaessaan mustalla kanillaeni,
sanoi Aidi kun katmatla ensilennossän
karakkoapaitaa muisteti.

Se on niinku Filandersta pissaa
sanoi Aidi kun ottilja teetä kaato.

Kiva flikka, kun on itsellä setanies
sanoi Rantalan Tula, Kulkmatan Aitia.